

Cele Trei Legi ale Roboticii

- ~~1. Un robot nu poate răni o ființă umană sau, prin inacțiune, să permită ca o ființă umană să fie rănită.~~

~~TRUPUL TĂU NU-ȚI APARTINE.~~

- ~~2. Un robot trebuie să se supună ordinelor primite de la ființele umane, cu excepția cazurilor în care aceste ordine intră în conflict cu Prima Lege.~~

~~MINTEA TA NU-ȚI APARTINE.~~

- ~~3. Un robot trebuie să-și protejeze propria existență atâta vreme cât o astfel de acțiune nu intră în conflict cu Prima sau cea de a Doua Lege.~~

~~VIAȚA TA NU-ȚI APARTINE.~~

The background of the entire page is a repeating pattern of complex chemical structures, likely representing a polymer or a specific type of organic molecule. The structures are rendered in a light gray color against a dark gray background. They consist of interconnected rings, including benzene-like rings and more complex fused ring systems, with various atoms (carbon, oxygen, hydrogen) and bonds (single, double, dashed) visible. The pattern is dense and covers the entire area.

automat

substantiv

Mașinărie fără inteligență proprie, operând după coduri pre-programate.

mașină

substantiv

Mașinărie care necesită un operator uman ca să funcționeze.

logica

substantiv

Mașinărie dotată cu inteligență, capabilă de operațiuni independente.

NOUL BETHLEHEM

BABEL

LITTLE EASY

PARADISE FALLS

JUGARTOWN

ALEEA DE PLASTIC

MARGINEA

MEGOPOLIS

LOS DIABLOS

GOLEUL ZONA

ARMADA

RESTURI

TU

STICLA

COLONIA

SPUI

0.1

Prima oară, ei îlucid pe tata.

Bocanci lucioși răsună pe scări în vreme ce ei mărșăluiesc spre celula noastră. Sunt patru inși, într-un șir solemn. Chipuri inexpressive și piele perfectă, pistoale gri mat în mâinile roșii-roșii. Un bărbat frumos, cu părul auriu, zice că au venit să ne execute. Fără explicații. Fără scuze.

Tata se întoarce spre noi, iar groaza întipărită pe fața lui îmi frânge inima în bucăți. Deschid gura ca să-i vorbesc, însă nu știu ce să spun.

Gloanțele-l izbesc în spate și flori însângerate îi acoperă pieptul. Surorile mele țipă când din țevile armelor erup flăcări și umbrele dansează, iar zgomotul este atât de puternic, încât mi-e teamă că n-o să mai aud niciodată nimic altceva. Mama se întinde spre trupul tatei, ca și cum ar vrea să-l prindă din cădere, iar glonțul care-i sărută fruntea îmi împoașcă fața cu roșu. Simt gust sărat și metalic și fum lăptos.

Și totul e încremenit.

— Mai bine să domnești în iad, zâmbește bărbatul frumos, decât să slujești în cer.

Cuvintele rămân suspendate în aer, printre cânturile unor explozii îndepărtate, acoperind imnul unor mașinării defecte. O femeie cu ochi cenușii, indiferenți, atinge mâna bărbatului frumos și, cu toate că nu-și vorbesc, toți patru se întorc și părăsesc încăperea.

Fratele meu se târăște spre cadavrul tatei, în timp ce surorile mele încă țipă. Limba mi s-a lipit de dinți, iar sângele mamei este cald pe buzele mele și nu mă pot gândi la nimic, nu pot procesa nimic decât că a fost o cruzime să ni se ofere acest moment – această așchie fragilă de timp în care să ne rugăm să se termine. Să ne întrebăm dacă mai rămâne ceva din loialitate sau compasiune în acele cochilii pe care le îndesăm până la refuz. Să sperăm că poate nu vor omorî copii.

Însă urletele încetează în cele din urmă și fumul se risipește. Și iarăși auzim bocanci lucioși tropăind pe trepte.

PARTEA 1

UN BĂIAT CARE FUNCȚIONEAZĂ CU FISE

1.1

MANIFEST

Aproape toată lumea-i zicea Eve.

La prima vedere, nici nu i-ai fi luat seama. Nu că i-ar fi păsat ei prea mult. Cocoțată pe umărul unui gigant de metal, era doar o siluetă în mijlocul șuieratului și huruitului și nimbului de scânteii scăpărătoare. Înaltă, puțin uscățivă, cu bocanci prea mari și pantaloni-cargo prea strâmți. Părul blond, decolorat de soare, ras pe părțile laterale, era tuns într-o creastă impresionantă. Pomeții ascuțiți erau mânjiți cu vaselină, iluminați de arzătoarele de tăiat din mâini. A avea șaptesprezece ani, însă arăta mai în vârstă. La fel ca tot ce o înconjura.

O sferă din metal întunecat ocupa orbita unde ar fi trebuit să fie ochiul drept. Șase cipuri din siliciu erau introduse în spatele urechii drepte și un oval lung de țesut artificial se întindea de la tâmplă până la baza craniului. În mod evident, implantul nu fusese menit pentru ea – culoarea pielii era puțin prea deschisă pentru a se potrivi cu tenul.

Avea doar forma potrivită pentru a acoperi o gaură urâtă de ieșire.

— *Probă de microfon, probă de microfon... M-auziți?*

Fata căreia aproape toți îi ziceau Eve strânse o șurubelniță între dinți și aruncă o privire spre monitoarele înșiruite vizavi de puțul în care lucra. O imagine de înaltă rezoluție îi înfățișa arena de deasupra capului, cu diametrul de trei sute de metri, ticsită cu baricade arse și carcasașe ruginite ale concurenților anteriori. EmCee-ul se afla în lumina reflectorului, purtând o haină cu paiete și un melon adecvat. Nu era nevoie de niciun microfon. Vocea i se auzea direct în stația de amplificare, datorită implanturilor dentare.

— *Juvi și juve!* țipă ea. *Ucigași de scenă și sclavi-de-salarii, bun venit la... WarDom!*

Mulțimea aclama. Mii de oameni, agățați ca lipitorile de barele de protecție ale Domului, fredonând și răpăind din picioare. Majoritatea lor făceau și mai urât din cauza stimulatoarelor sau a trăsăului făcut acasă, îmbătați de gândul carnajului ce avea să vină. Vibrațiile lor se înfingeau în oasele Evei și ea nu putea face altceva decât să zâmbească. Gustându-și frica și înghițind-o cu totul.

— Să-nceapă balul, șopti fata.

— *În zona albastră, răcni EmCee-ul, condamnatul! Un frițer, proaspăt venit de la frontiera cu Sticla, având pe răbojuciderea a șaptezeci și doi de cetățeni acreditați. Adus aici astă-seară pentru a gusta din justiția vechii școli! Tot ce trebuie să faceți e să-i oferiți acestui fug un bun venit călduros, demn de Resturi. Ceva volum acum, dacă vreți... pentru GL-417!*

O baie de lumină albastră se bolti la capătul din nord al Domului, iar panourile de pe podea se retraseră. O carcasă mătăhăloasă, amenințătoare, robotizată, se înalță la vedere sub o ploaie de scuipături și de huiduieli. Măruntaiile Evei se întoarseră pe dos la vederea imaginii de pe monitor. Arzătorul îi tremura în mâini.

„E greu să-ți înghiți spaima fără scuipat, așa-i?”

Robotul din zona albastră avea zece metri înălțime. Mătăhălos ca un cuirasat, părea o combinație între un excavator

și un soi de cavaler în armură, desprins dintr-un realvirt istoric. Era un model pentru luptă grea, clasa Goliat, iar vederea unui 'bot atât de letal adus sub luminile Domului îi făcu pe pariori să se scotocească prin buzunare și pe agenții de pariuri să se repeadă la catastifele lor.

Aceasta avea să fie o bătaie pe cinste...

— *Va fi un masacru*, rosti un glăscior în urechea stângă a Evei.

Ignorând avertismentul, fata își termină sudura, ochelarii de protecție acoperindu-i ceea ce considera a fi ochiul bun. Implantul negru strălucitor introdus în găvanul drept îi asigura o vedere mai bună decât globul ocular adevărat; era dotat cu compensare pentru exploziile de lumină, zoom, adaptare la luminozitate slabă și termoviziune. Însă întotdeauna avea dureri de cap din cauza lui. Bâzâia, când ea clipea. Îi provoca mâncărimi, când se trezea plângând dintr-un coșmar.

— Cum așa, Cricket? strigă ea.

— Sistemul de ochire arată o îmbunătățire de numai 13,7%.

Cricket se holba la ea din scaunul de pilotaj, cu ochii lui asimetrici. Fața roboțelului nu afișa expresii, însă își mișca fâșiile metalice care treceau drept sprâncene pentru a-și manifesta emoțiile. Era un homunculus din părți dispartate, înalt de patruzeci de centimetri, de culoarea ruginii. Nu avea niciun fel de simetrie. Teleobiectivele îi erau mult prea mari pentru cap, iar capul îi era mult prea mare pentru corp. Disipatoarele termice de pe spate și scalp stăteau precum țepii unui animal dintr-un realvirt istoric vechi. Li se spunea porci spinoși.

— Păi, e vremea balului, răspunse fata. Goliatul ăla-i mare cât o casă, deci nu va fi dificil de lovit.

— S-ar putea să sune caraghios, însă te poți retrage ori-când, Evie.

— De ce-ai crede că sună caraghios, Crick?

— Știi să faci lucruri mai bune decât așa ceva. Cricket sări pe podea. Nici n-ar fi trebuit să vii aici. Bunicul și-ar ieși din pepeni dacă ar afla.

— În primul și-n primul rând, cine crezi că m-a învățat cum să construiesc roboți?

— Cu asta ești prea departe de categoria ta de greutate. Te porți ca o idioată.

— Bunicul o să te dezactiveze dacă află că vorbești așa urât.

Cricket își puse o mână pe piept, într-o solemnitate bat-jocoritoare.

— Sunt așa cum m-a dorit constructorul meu.

Eve râse și se cățăără spre habitacul. Era confortabil; machina ei avea numai șase metri înălțime și abia dacă mai exista loc și pentru ea în afară de monitoare și de panourile de control. Majoritatea mașinilor care concureau în luptele din Dom erau modele de infanterie recuperate, însă progetura Evei făcea parte din clasa Lăcustă, construită pentru atacuri fulgerătoare asupra unor poziții fortificate, în timpul Războaielor Stat-Corporații. Avea formă umanoidă, iar lipsa masivității era compensată de viteză și era adaptată pentru distrugerea boților – gheare zimțate la mâna stângă, un picon propulsat de jet în cea dreaptă. Armura îi era pictată într-o combinație violentă de negru și de roz electric. Eve se lăsă în scaunul pilotului și îi strigă lui Cricket:

— Îmi pare curu' mare în asta?

— Vrei să știi adevărul?

— Vrei să-ți dezactivez iarăși unitatea vocală?

— Serios, Evie, n-ar trebui să urci acolo.

— A fost o oportunitate, Crick. Avem mare nevoie de mălai.

— Te-ai întrebat vreodată de ce ți se oferă prima rundă împotriva unui robot atât de mare?

— Iar tu te-ai întrebat vreodată de ce-ți repet că ești paranoic?

Cricket își duse din nou mâna pe piept.

— Sunt așa cum m-a dorit...

— Da, da. Eve zâmbi strâmb și începu secvența de pornire. Du-te la monitoare, da? O să am nevoie de ajutorul tău.

Fata era întotdeauna uimită de cât de bine ofta roboțelul, ținând cont de faptul că nu avea plămâni din care să răsuflă.

— Să nu-ți fie frică niciodată, Crick. Lovi ușor cu palma pe blindajul machinii. Un robot așa frumușel ca tine n-o să fie mătrășit în niciun caz de un frițer. Nu atâta vreme cât pilotez eu.

Glasul îi răsună Evei în cască:

— *Grozav. Ai încredere în tine, fug.*

— Oh, mulțam, Lem, zâmbi ea.

— *Nicio problemă. După ce mori, îmi rămân mie toate boarfele tale, da?*

Motoarele se cutremurară și cei patru mii de cai-putere de sub caroseria machinii o făcură pe Eve să rânjească. Își prinse centura de siguranță, în timp ce glasul EmCee-ului răsună prin WarDom.

— *Iar acum, în zona roșie!*

Un muget se desprinse din rândul spectatorilor.

— *Un pumn de îndârjire, construcție artizanală, chiar aici, în Resturi. Neînvoinsă în opt lupte crâncene și ridicând prima ghioagă amețitoare, iat-o pe Doamna Justice. Pregătiți-vă să răgușiți pentru domnișoara Cârpeală!*

Plafonul se căscă larg. Făcându-i cu ochiul lui Cricket, Eve azvârli șurubelnița și închise habitacul cu o pocnitură. Douăsprezece ecrane se aprinseră când își băgă mâinile și picioarele în mânecile și în cizmele de control. Sistemele hidraulice șuierară, iar motoarele duduiră prin pereții habitaculului când păși pe platforma de încărcare pentru arena WarDom.

Când se expuse vederii, mulțimea scoase strigăte de susținere. Eve își mișcă picioarele și machina ei înaintă pe terenul de măcel. Giroscopalele zumzăiau în jur și încărcarea electrostatică îi păcănea de-a lungul brațelor. Domnișoara Cârpeală oferi un salut soldățesc, iar publicul răcni drept răspuns. Eve arătă spre cele două cuvinte vopsite cu litere stilizate pe posteriorul machinii ei:

PUPAȚI AICI.

Adversarul Evei stătea tăcut, cu un luciu fantomatic conferit de microsolarele din vopseaua lui de camuflaj. Spre deosebire de machina ei, Goliatul era o logika, un robot acționat de propria inteligență mai degrabă decât prin control uman. Dacă lumea ar fi funcționat normal, Prima Lege a Roboticii ar fi împiedicat orice robot să ridice mâna asupra vreunui om. Problema era că Goliat ăsta frișase undeva pe drum și fantomase un grup de coloniști în apropierea Sticlei. Nu era prima dată când se întâmpla așa ceva. Din ce în ce mai mulți boți păreau că o luaseră razna prin pustietăți. Poate din cauza radiațiilor. Sau a izolării. Cine știe? Însă luptele cu boți atrăgeau întotdeauna publicul cel mai numeros. Eve n-avea nicio problemă în a doborî un frișat dacă asta însemna să dobândească mai multe credite.

Adevărul era că ceva din ea chiar gusta asta.

Însă, în pofida bravadei, avertizarea lui Cricket îi bâzâia în minte, în vreme ce-l măsura din priviri pe Goliat. Era clar cel mai mare dintre boții cu care se confruntase, având optzeci de tone. Fata își mușcă buza de jos, încercând să-și astâmpere emoțiile. Implantul optic bâzâia când ea se încruntă. Pielea artificială de la tâmplă era singura porțiune a feței care nu era năclăită de sudoare.

„Dacă n-aș avea atâta nevoie de premiu...”

— *Și-acum, pentru neinițiați, croncăni EmCee-ul, competițiile din Dom sunt simple ca bună ziua. Logika condamnată luptă până la SDF – asta înseamnă „scos-din-funcțiune”.*

Dacă un luptător ajunge SDF, un altul intră în arenă. Frumuşilor, aveți la dispoziție șaiszeci de secunde înainte de a se închide pariurile. Vă reamintim că execuția de astă-seară este sponsorizată de distinsul colectiv de la BioMaas Incorporated și de vizionarii de la Daedalus Technologies.

Prezentatoarea își arată implanturile optice, în două nuanțe, și zâmbi cu subînțeleș.

— *Construim azi ziua de mâine!*

Reclame dansau pe monitoare, deasupra capului EmCee-ului. Eve analiză uriașul de pe ecranele ei, calculându-și cea mai bună mișcare de deschidere. Glăsciorul din urechea ei se auzi iarăși, pe o tonalitate de fetiță, cu efect de microfonie.

— *Am un agent de pariuri care-ți dă o cotă de patru la unu împotriva ta, rebelo.*

Eve bătu în microfon.

— Patru la unu? Tare de tot. Bagă-ne, Lemon.

— *Cât de mult vrei să scoți de la tipii ăștia strânși la pungă, dulceață?*

— Cinci sutare.

— *Ești fumată? Astea-s toate fondurile noastre. Dacă pierzi...*

— Am învins în opt lupte la rând, Lemon. N-am de gând să-ncep să pierd acum. Avem nevoie de câștigul ăsta. Sau ai o metodă mai bună de a face rost de medicamentele bunicului?

— *Să știi că am o metodă, zact.*

— Ceva care să nu implice apropierea mea prea mare și lipicioasă de vreun sclav-de-salariu nenorocit de vârsta a doua, clar?

— *Mda, atunci n-am nimic.*

— Fă pariul. Cinci sutare.

— *OK, veni răspunsul. Tu ești șefa.*

— Nu uita să iei chitanța, da?

— *Hei, s-a-ntâmplat doar o dată...*

— *Treizeci de secunde, faceți pariurile!* țipă EmCee-ul.

Eve reveni la afișajele ei și rosti în microfon:

— Cricket, mă recepționezi?

— Păi, nu te recepționez, nu, se auzi răspunsul printre pârâituri. Dar te aud, dacă asta ai vrut să zici.

— Ha-ha, ce amuzant. Bunicul ți-a ajustat din nou softul de umor?

— Sunt o lucrare în curs de desfășurare.

— O să-i spun să continue. Miji ochii spre goliatul profilat pe monitoare. O să lupt pe latura din sud și mă duc la optice, simți asta?

— Drept în strălucitoarele mele piese metalice bărbățești.

— Tu n-ai părți bărbățești, Crick.

— Sunt după cum m-a dorit creatorul meu. Un oftat metalic. E așa un nemernic...

Vocea lui Lemon pârâi în urechea Evei:

— *OK, să-i dăm drumul. Poți să-mi vezi fundul? Sunt pe lângă standul Neo-Meat™.*

Eve scană mulțimea. Vânători de chilipiruri și localnici, majoritatea veniți să se descarce după munca grea din timpul săptămânii. Văzu o gașcă din Frăție. Erau șase, îmbrăcați în robe roșii, de școală veche, predicând tare, peste zgomotul Domului, despre puritatea genetică și nenorocirile ciberneticii. Bannerul lor stacojiu era ornat cu un X negru mare, precum cel pe care-i țintuiau în cuie pe oameni când Legea nu era atentă.

La marginea arenei, Eve zări o fată mărunță, îmbrăcată într-o jachetă de piele uzată, mult prea mare. O tunsoare bob roșu aprins, răvășită. O față presărată cu pistrii. Ochelari pe frunte și un choker la gât. O mânuță într-o mănușă fără degete făcu semn în direcția ei, printre barele de protecție ale Domului.

— Te văd, îi răspunse Eve.

Inimitabila domnișoara Lemon Fresh țopăi de bucurie și duse degetele arătătoare în semn de cornițe lângă tâmple.

— *OK, pariul s-a marcaaaaaat, cel mai bun, raportă ea. Cinci sutare pe cota patru la unu. Să sperăm că nu ți-ai lăsat mojo-ul în ceilalți pantaloni.*

— *Ai luat chitanța?*

— *S-a întâmplat doar o dată, Evie...*

Eve își reîntoarce atenția la adversar și-și flutură degetele peste comenzile mediului din mânușile ei. Auzise zvonul că toate arenele Domefighter de pe continent erau virtuale, însă aici, în Resturi, luptele din WarDom se desfășurau strict după vechea școală: cu reciclați, reparați, remodelați. La fel ca orice altceva de pe insulă. Un mesaj de confirmare îi licări pe display, semnalând că întregul control fusese transmis consolei. Înclină platforma cu o fracțiune sub Goliat, doar de încercare.

Robotul se poticni când panourile de sub picioarele sale se deplasară. Eve se întrebă ce procese au loc în creierul lui computerizat. Dacă știa că avea să piară în seara asta. Dacă i-ar fi păsat, presupunând că ar fi fost programat să-i pese.

Mulțimea urlă când podeaua se mișcă, plăcile de oțel interconectate vâlvurindu-se în timp ce degetele încordate ale Evei strângeau comenzile. EmCee-ul se retrăsese în cabina de observație, deasupra arenei și vocea ei vibra în sistemul de amplificare:

— *După cum vedeți, controlul mediului a fost remis primului concurent. Conform regulilor standard din WarDom, va avea la dispoziție cinci bile pentru demolări, plus modulația de suprafață. Pentru prospăturile de aici, asta-nseamnă... Ăăăăă, la naiba, ia întrebați-l pe tăticul vostru ce-nseamnă asta după ce-l trimiteți acasă dimineața. Zece secunde până la ostilitățile depline!*

Numărătoarea inversă apărură pe monitoare, logourile Dae-dalus Tech și BioMaas Inc. rotindu-se în colțuri. Mulțimea se alătură numărătorii, cu palme transpirate pe barele ruginite.

— *Cinci...*

Eve miji ochii, iar pe buze îi apăru un zâmbet tăios, ca o lamă de ras.

— *Patru...*

Domnișoara Cârpeală se încordă ca un alergător pe blocstart.

— *Trei...*

Uriășul stătea neclintit ca un bolovan.

— *Doi...*

— *Mai puternice-mpreună*, murmură Lemon.

— *Unu...*

— *Împreună pe veci*, răspunse Eve.

— *RĂZBOI!*

Eve se năpusti înainte, Lăcusta desprinzându-și tălpicile de sol și gonind peste Dom. Podeaua de sub ea se înclină și se transformă într-o rampă în vreme ce fata apăsă butoanele de control al mediului, mașinăria zburând prin aer cu mugetul motorului de patru mii de cai-putere. Goliatul ridică un pumn de trei tone pentru a izbi Lăcusta și a o face bucăți, însă, la comanda Evei, podeaua se mișcă. Logika se poticni și picioarele îi derapară pe podea când Domnișoara Cârpeală ateriză pe umărul său. Turbocompresoarele activate de Eve intrară în acțiune și piconul străpunse ocularul drept al Goliatului și ieși prin dosul craniului său.

— *Prima lovitură dată de Domnișoara Cârpeală! țipă EmCee-ul. Moartea vine de suuuuuuus!*

Un urlat de răspuns al mulțimii. Zâmbetul Evei se lăți când impactul simpatetic îi urcă de-a lungul brațului. Tocmai își trăgea piconul din craniul Goliatului când pumnul imens al acestuia se strânse în jurul antebrațului Domnișoarei Cârpeală, mototolind armura ca pe o foaie de hârtie.

— *Te-a prins! strigă Cricket. Scapă de el!*

Eve percepu presiunea prin mâneca de control, amortizoarele automate intervenind înainte să simtă vreo durere.

Lovi cu ghearele, sfâșiind umărul gigantului, și, cu un scrâșnet metalic, Eve și Lăcusta ei zburară peste Dom. Domnișoara Cârpeală se izbi de bare, zdrelindu-și degetele ce nu fuseseră retrase suficient de repede. Fata-și mușcă limba, lovindu-se cu capul de scaunul pilotului. Se rostogoli și sări din nou în picioare când Goliatul se repezi în șarjă.

— *Ești OK?* întrebă Lemon.

— Numai zâmbete și flori...

Făcu o grimasă.

— Folosește comenzile mediului! strigă Cricket.

Monitoarele Evei erau pline cu rapoarte de avarii, derulând sute de cifre pe secundă. Continuă să mențină podeaua în mișcare, pentru a opri atacul Goliatului și apăsă butoanele pentru a lansa prima dintre bilele pentru demolări atribuite ei. O sferă enormă din fier ruginit apăru legănându-se din plafon și robotul se opri în derapaj pentru a o evita. Domnișoara Cârpeală era din nou în picioare, deplasându-se pe circumferința domului. Eve lansă încă o bilă spre unghiul mort vizual al colosului. Sfera ruginită îi rase umărul, ricoșând din carcasa blindată, spre deliciul mulțimii. Imensa logika se ghemui și evită a treia bilă. Fata simți gust de sânge în gură când degetele-i dansau în mânușa de control, dirijându-l pe Goliat înapoi, spre a-și face loc să se desfășoare.

Lovi scările Domnișoarei Cârpeală și pătrunse în raza de acțiune. Undui iarăși podeaua, astfel că logika păși greșit și ea îi sfâșie cu ghearele umărul deja avariat. Uriașul ripostă, însă lovi în aer când podeaua se mișcă din nou, iar Eve dispăru printre bilele pentru demolări precum fumul.

— *Încă-i bătaioasă ca naiba, oameni buni!* comentă EmCee-ul.

Strigăte înflăcărate izbucniră din mulțime. Brațul drept al Goliatului atârna flasc și o scanare rapidă arată că sistemele hidraulice ale umărului fuseseră distruse.

— *Frumoasă lovitură,* se auzi glasul lui Lemon în urechea Evei. *Sunt entuziasmată.*

— Am învățat asta uitându-mă la realvirturi vechi cu kickboxing, răspunse Eve.

— *Credeam că te uitai la astea pentru abdomenele lucrate și pantalonașii scurți.*

— Nu mă plângeam...

— Evie, nu te mai fuduli atât! o avertiză Cricket. Trebuie să presezi cât poți. Goliatul ăla se va repezi la tine în curând.

Eve își șterse fruntea pe umăr, toată plină de adrenalină și de zâmbete.

— Mai încet cu datul la cocoașă, Crick. I-am luat fugului numărul de identificare.

Goliatul se retrăsese pentru a-și face bilanțul, o barieră de metal contorsionat ridicându-se între el și Domnișoara Cârpeală. Brațul drept pierdea lichid de răcire și gaura din găvanul ochiului scuipa scânteii albastre. Cu trei bile legănându-se acum peste Dom și cu doar un singur ocular în funcțiune, Eve știa că mișcările greoaie ale 'botului îi vor crea acestuia probleme în urmărirea unei ținte. Tot ce trebuia acum să facă era să-l atace din unghiul său vizual mort și să nu rămână niciodată destul de mult într-un loc încât să încaseze o lovitură directă.

— Bine, hai să-l trimitem la fier vechi pe robotul ăsta rău.

Cu o zvâcnitură din degete, Eve își trimise ultimele două bile să cadă din plafon, într-o mișcare de secerare dinspre dreapta, spre capul colosului. Însă, în icnetul uluit al mulțimii, acesta sui greoi pe o baricadă și prinse lanțul pe care se legăna una dintre bile. Smulgând-o din ancorajele din plafonul Domului, robotul se ghemui din nou pe podea, cu verigile ruginite ale lanțurilor înfășurate în jurul pumnilor. Duse în spate un braț, pregătindu-se de aruncare.

— *Mișcări laterale la acest Goliat, oameni buni. Pare să fie un caftangiu de stradă.*

— Ai grijă! strigă Cricket.

Zece tone de metal sferic zburară direct spre ea, suficient cât să-i transforme Lăcusta în fiare vechi. Rostogolindu-se într-o parte, Eve înclină podeaua și sări în aer cu cleștii întinși. Înșfăcă una dintre bilele ce se legănau deasupra, evitând lovitura Goliatului, și căzu într-un picaj perfect drept pe capul său. Clipa se spulberă în așchii și fiecare secundă păru o zi întreagă. Mulțimea urla. Obiectivul lucitor se fixă asupra fetei, când uriașul își trase înapoi pumnul masiv. Țipătul de luptă al lui Lemon răsună în urechea ei. Cricket pârâi, trimițându-i un avertisment. Se gândi la *două mii* de credite și la fericirea de a obține un premiu.

Eve ridică piconul și scoase un urlat, venele umflându-i-se în exaltarea execuției când împunse controalele de mediu pentru a înclina podeaua, ca să-l aducă pe Goliat în raza loviturii ei.

Dar nu se întâmplă nimic.

Plăcile de sub mașinărie nu se clintiră nici un milimetru. Eve urlă de ciudă când lovi din nou comenzile, coborându-și piconul într-o mișcare inutilă, în vreme ce Goliatul o trimise la pământ.

Impactul asurzitor o împinse pe Eve în harnașament, făcând-o să-i clănțane dinții. Machina ei fu expediată în zbor de cealaltă parte a Domului, lăsând în urmă componente rupte și scânteii orbitoare. Domnișoara Cârpeală căzu pe podeaua WarDomului și derapă, scrâșnind și şuierând.

— *Oh, Cârpeală e SDF!* strigă EmCee-ul. *A fost zdrobită!*

Fum în cockpit. Sufocant și negru. Display-urile Evei erau inactive, *totul* era distrus. Raze subțiri de lumină străpungeau sudurile sfărâmate din blindajul machinii ei. Fiecare centimetru de piele părea învinețit. Se simțea ca și cum oasele-i erau frânte.

— *Rebelo, ridică-te!* auzi vocea lui Lemon în urechea ei. *Nasolul vine spre tine!*

Eve auzi pași grei apropiindu-se. Apăsă butonul CATAPULTARE și sistemele hidraulice vibrară când se deschise cockpitul. Icnind, scuișând sânge, încercă să iasă din epavă, străduindu-se să nu ia în seamă zgomotul Goliatului ce se apropia. Impactul încă-i răsună în craniu. Lichid de răcire, componente electronice prăjite, sânge. Logika venea hotărâtă spre ea, cu brațul întins.

La ce naiba se gândea? Al doilea caft era gata să înceapă. Logika ar fi trebuit să se întoarcă și să se ocupe de următorul său adversar, dar se îndreptă spre ea ridicând pumnul. De parcă ar fi vrut...

— *Pleacă de-acolo, rebelo!* strigă Lemon.

Ca și cum ar fi *vrut-o*.

Eve încercă să iasă, însă un picior rămăsese prins în cizma de control. Lemon țipa. Mulțimea urla. Se uită în sus spre ocularul albastru limpede precum cristalul și văzu moartea holbându-se spre ea, optzeci de tone, frica și furia suindu-i în piept și clocotindu-i în gât.

Refuză să se clinească. Să o șteargă. În definitiv, se mai întâlnise cu moartea. O scuișase drept în față. Se cățăraser, mușcaser și-și făcuseră drum dinspre tăcerea întunecată ca să ajungă aici.

„Asta nu-i sfârșitul meu.

Nu-i decât un alt adversar.“

Încărcături electrostatice îi dansau pe piele. Refuzul creștea înlăuntrul ei, violența îi pulsa în tâmpile când pumnul Goliatului coborî. Furia erupse și i se împrăstie pe buze când Eve ridică mâna și zbieră. Și zbieră.

ȘI ZBIERĂ.

Iar uriașul se clătină.

Se prinse de cap ca și cum ar fi putut să-l doară.

Din orbite îi izbucniră scânteii, căzându-i în cascadă pe piept. Robotul imens se cutremură și, scoțând un geamăt metalic îngrozitor, în pârâitul releelor prăjite și în pocnetele

circuitelor arse, se bălăbăni spre înapoi și căzu la podea nemișcat.

Eve tresări când gigantul lovi pământul, duhoarea de plastic ars amestecându-se cu gustul de sânge din gura ei. Mulțimea rămase amuțită, privind șocată la fata slăbănoagă, mânjită cu vaselină, încă prinsă în interiorul machinii sale. Mâna tot întinsă. Degetele tot tremurând.

Li se năzărea tuturor? Erau drogați? Ori juva asta tocmai dăduse de pământ cu o logika de optzeci de tone, răsturnând-o cu cracii-n sus, printr-un simplu gest al mâinii?

— *Evie*, auzi glasul lui Lemon în urechea ei. *Evie, ești OK?*

Fata căscă ochii la mulțimea amuțită din jur.

La rămășițele fumegânde ale Goliatului.

La degetele ei rășchirate.

— Cred că sunt la kilometri depărtare de a fi OK, Lem...